treball

Proletaris de tots els països: uniu-vos!

Òrgan central del Partit Socialista Unificat de Catalunya

Número 439 | Barcelona, 12 d'abril de 1.976 | Preu: 10 pessetes

EDITORIAL

2,3 i 5 d'abril

Contra l'opció reformista

Quan la XIV Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya va acordar iniciar la campanya per uns ajuntaments democràtics, per exigir la dimissió dels actuals consistoris municipals i l'elecció democràtica dels ajuntaments en el marc irrenunciable de l'Estatut d'Autonomia i de la constitució d'un Govern Provisional de la Generalitat, reafirmava l'opció democràtica que contenen els seus quatre punts fundacionals.

En prendre aquesta iniciativa, l'Assemblea de Catalunya incidia, amb un plantejament mobilitzador del conjunt de la població, tant a pobles o comarques com a Barcelona, en la qüestió clau de la situació política després de la mort d'en Franco: L'OPCIÓ PER LA RUPTURA DEMOCRÀTICA, contra l'opció reformista continuista, antidemocràtica, del govern Arias-Fraga.

La convocatòria de les jornades nacionals del 2, 3 i 5 d'abril a Catalunya en suport de la campanya per uns ajuntaments democràtics, la seva preparació i realització i els resultats que s'han assolit, han constituït, no cal dir-ho, una important victòria de l'Assemblea de Catalunya i han palesat l'amplitud d'adhesions que troben avui els seus plantejaments democràtics en el nostre poble.

Es impossible fer aquí el balanç d'allò que han significat les jornades de mobilització popular pacífica, sobretot al voltant del "Manifest per la democràcia", de les seves exigències d'una autèntica democràcia, amb el reconeixement ple dels partits polítics sense exclusions, en el marc de les llibertats polítiques i sindicals, amb les eleccions per sufragi universal i el vot als 18 anys. Actes públics i declaracions de les figures més representatives de l'Assemblea de Catalunya a pobles i ciutats; presència dels nuclis unitaris de l'Assemblea de Catalunya davant de les juntes municipals de districte i davant dels ajuntaments de Barcelona i de nombroses localitats. Concentracions, assemblees, fulls, cartells, opuscles amb les alternatives democràtiques, recollida de desenes de milers de signatures, moltes manifestacions a tot Catalunya... A Barcelona, l'Assemblea de Catalunya es va fer pública a Sant Gervasi i a Gràcia, a la Sagrada Família i al Guinardó, al Poble Nou i als 9 Barris, a Sants, a la Barceloneta, a Sant Andreu... També va aparèixer amb força indiscutible a Mataró i Manresa, a l'Hospitalet i Badalona, a Sant Cugat i a Santa Coloma de Gramenet, a Terrassa i Granollers, a Cerdanyola i Sant Feliu, a Arenys de Munt i Mollet, a Vic, a Sabadell, a Sant Boi, a Reus, a les Terres de Lleida i a Tarragona (on l'Ajuntament ha donat la seva adhesió als punts de l'Assemblea de Catalunya), a Girona (on s'ha constituït l'Assemblea Democràtica i ha elaborat el seu programa local), etc., etc. També a la Universitat (cal destacar l'adhesió del claustre de la Politècnica), en els medis professionals i entre els funcionaris públics, l'Assemblea de Catalunya ha aplegat moltes adhesions.

Però, amb tot i que això és força notable, potser mereix ser destacat, per la seva transcendència, el suport de la classe obrera, particularment a la jornada del 5 d'abril, responent a la crida de la Comissió Obrera Nacional de Catalunya en sosteniment de l'Assemblea de Catalunya.

En una acció sense precedent, que la premsa diària ha recollit, obrers del metall, de la fusta, de l'electricitat, de la construcció, tèxtil, banca, telefònica i altres rams de la producció,

(passa a pàgina 2)

Manifestació popular a Manresa, el 3 d'abril (Foto "Treball")

Ha mort August Vidal i Roget

El 26 de març, després d'una llarga i penosa malaltia que l'ha mantingut apartat de totes les seves activitats, ha mort a Barcelona el company August Vidal.

Nascut a Llagostera el 1910, al si d'una família modesta, va alternar la seva feina de barber amb els estudis de mestre. Es va diplomar a l'Escola Superior del Magisteri de Madrid.Exiliat a la Unió Soviètica, va prosseguir els seus estudis, que alternava amb el treball.

Ha tingut una gran activitat intel.lectual. Ha destacat com a brillant traductor del rus.

Els anys 30 va ser un destacat dirigent de la Federació Espanyola de Treballadors de l'Ensenyament (FETE) i de la Federació Internacional de Treballadors de l'Ensenyament. Durant la guerra va ser comissari polític d'una divisió internacional i del X Cos d'Exèrcit. Ha estat un destacat militant del PSUC. El I Congrés el va elegir membre del Comitè Central.

Enviem el nostre pregon condol a la seva dona, a les seves dues filles i a tots els seus parents.

EDITORIAL

(continuació)

han estat nombrosos a plantejar, junta ment amb les seves reivindicacions pendents, el seu decidit suport als plantejaments de l'Assemblea de Catalunya, al seu "Manifest per la democràcia".

Les jornades del 2, 3 i 5 d'abril no solament han ampliat les "zones de llibertat", han afavorit l'articulació de les forces de l'oposició i han avançat nuclis i formes de poder democràtic, de ruptura, sinó que també han consolidat els organismes de l'Assemblea de Catalunya i han estès la descentralització de la seva trama democràtica pel camp i les ciutats.

Les jornades han estat també una valuosa contribució a l'entesa i a l'acció unida de l'Assemblea de Catalunya i del Consell de Forces Polítiques, a l'apropament entre aquestes instàncies del poble de Catalunya i altres grups polítics i socials i altres personalitats que s'hauran d'integrar al Pacte Català.

Ara cal prosseguir l'ofensiva al voltant del "Manifest per la democràcia", sense donar treva als reformadors continuistes, respondre amb l'acció democràtica unida a la repressió que ells han desfermat. La salutació de l'Assemblea de Catalunya a "Coordinació Democràtica" preludia l'acció conjunta del nostre poble amb tots els pobles d'Espanya en la batalla final per la conquesta de la llibertat.

PROFESSIONALS I PROGRÉS SOCIAL

La transcendència política -gairebé es pot dir- històrica del recent Symposium de Col.legis Professionals d'Espanya celebrat a Barcelona no es pot subestimar. Delegats de 91 col.legis, és a dir, d'una gran massa de professionals d'especialitats molt diverses,han aprovat unes conclusions de significació profundament democràtica i avançada.

Aquestes conclusions han de tenir un pes important en el camí cap a la liquidació de la dictadura i la construcció de la democràcia. Democratització general, amnistia, llibertats polítiques, derogació de les lleis especials, "autonomia per a les regions i nacionalitats" (aquesta és la fórmula aprovada pel Symposium) han estat objecte de l'acord majoritari. Però, al mateix temps, s'han presentat exigències democràtiques més específiques, com la derogació de la Llei de Col.legis, el canvi d'estatuts i la independència dels col.legis professionals respecte a l'Administració. O com la defensa del secret professional. O com la derogació de la Llei de Contractació Administrativa, per tal que el treball dels funcionaris es regeixi per les normatives laborals ordinàries. Aquesta darrera reivindicació és un suport inestimable a les lluites dels treballadors de l'Administració Pública per un estatut laboral i pel dret de sindicació.

El Symposium, però, ha tingut un altre vessant encara més interessant i transcendent de cara al futur: l'esperit clarament anticorporativista que ha dominat els debats i els acords.

El gran perill que amenaça la democràcia des d'aquests sectors socials és l'egoisme de casta. Els professionals són privilegiats pel que fa als seus ingressos, a la seva cultura i al seu poder social. Si entre ells arriba a dominar l'egoisme de casta, poden constituir una massa de maniobra temible de les forces reaccionàries. El Symposium de Barcelona ha posat en relleu com han avançat entre els professionals espanyols les idees anticorporativistes. Un dels acords defineix com a tasca primordial dels Col.legis "la defensa dels interessos majoritaris de la societat". Un altre defineix com a "desviació" la defensa i control de la casta, i no de la professió, i denuncia el caràcter que té la cultura de privilegi monopolitzat per unes minories. Conseqüents amb això, els assembleistes s'han pronunciat a favor de l'escolarització total i real de la població, a favor d'una escola pública, gratuïta, unificada i adaptada al marc nacional de cada comunitat hispànica.

Es probable que aquestes conclusions no estiguin encara assumides per la gran massa dels professionals sinó únicament per àmplies minories més conscients, més lúcides, més polititzades. Però el Symposium ofereix una plataforma excel.lent per portar a debat a cada Col.legi i a cada racó del país tots els temes tractats i estendre i aprofundir la consciència democràtica avançada que aquestes conclusions contenen.

Els comunistes, conscients del camí que encara cal recórrer, som optimistes. Avaluem aquests progressos democràtics com una confirmació de les nostres anàlisis sobre els canvis que travessen darrerament les professions intel.lectuals en el sentit d'una creixent assalarització i proletarització, d'una creixent pèrdua de poder i d'autonomia (amb grans diferències d'unes professions a les altres), que fa dels intel.lectuals cada dia més uns adversaris del sistema capitalista i uns aliats de les forces obreres i democràtiques. D'aquí hem deduït la nostra política d'aliança de les forces del treball i de la cultura.

No deixar que aquests sectors socials puguin ser inclinats a actituds conservadores i reaccionàries és un objectiu fonamental d'una justa política d'aliances de la classe obrera. El Symposium ens dóna una mesura del que ja s'ha aconseguit. La recent victòria democràtica a les eleccions del Col.legi de Metges de Barcelona és un altre símptoma optimista. Vol dir que anem pel bon camí.

Una mort sense disculpa

Els comunistes catalans ens unim a la condemna de la mort absurda i sense disculpa de l'industrial basc Àngel Berazadi. Rebutgem una pràctica que porta a la destrucció estèril de vides humanes i a la instal.lació crònica de la violència en la vida pública.

Suposant que els autors de l'atemptat estiguin moguts per fins polítics, cal proclamar ben alt que la llibertat dels pobles d'Espanya no vindrà per l'acció violenta de minories sinó pel protagonisme de les masses populars, de clara voluntat pacífica i superadora de vells maniqueismes.

Telegrama de l'Assemblea de Catalunya a la família d'en Solé Sugranyes

"Reunit Secretariat Assemblea de Catalunya s'adreça solidàriament família Oriol Solé Sugranyes assassinat quan buscava amb els seus companys escapar de les presons feixistes i viure en llibertat.

"Denunciem assassinat lluitador per llibertat.

"Responsabilitzem el règim per la negativa a concedir amnistia i segrestament de llibertats.

"Ens adrecem a tots els presoners polítics i als seus familiars proclamant un cop més voluntat irrenunciable conquesta amnistia sense exclusions per a tots els presoners i exiliats polítics."

Suplement al nº 439 de **treball**, del 12-4-76

Declaració de
COORDINACIÓ DEMOCRÀTICA

(Traducció de l'original en castellà)

Davant de la crisi general del Govern i del Règim i l'absència de solucions justes i eficaces als greus problemes del país, amb plena consciència de la responsabilitat històrica que incumbeix a l'oposició democràtica davant dels pobles d'Espanya, la Junta Democràtica d'Espanya i la Plataforma de Convergència Democràtica han decidit, el dia d'avui, la seva dissolució i la constitució simultània d'un sol òrgan de l'oposició, denominat COORDINACIÓ DEMOCRÀTICA, com un mitjà indispensable per oferir a la Societat Espanyola una real alternativa de poder capaç de transformar, per via pacífica, l'Estat actual en un Estat democràtic.

COORDINACIÓ DEMOCRÀTICA s'oposa a la continuïtat d'un Règim que està fent impossibles les llibertats democràtiques de tots els ciutadans, tant sota la forma concreta que s'ha establert en virtut de les Lleis Fonamentals, com sota qualsevol forma de Govern o d'Estat que hom pretengui imposar al Poble sense la necessària consulta prèvia, amb garanties plenes de llibertat política i d'imparcialitat, en la qual, de més a més, s'asseguri la igualtat en la utilització dels mitjans estatals de comunicació de masses.

En conseqüència, COORDINACIÓ DEMOCRÀTICA denuncia com a pertorbador per a la convivència pacífica l'intent de l'anomenada política reformista del Govern, de perpetuar-se en el poder tot combinant les prometences democràtiques amb mesures repressives i intentant dividir les forces polítiques i sindicals més responsables amb arbitràries discriminacions i exclusions. Les projectades Lleis de reforma política aprovades pel Govern i enviades a les Corts no són acceptables per a l'oposició, perquè, si bé des d'un punt de vista formal modifiquen criteris anteriors, no reconeixen pas les llibertats democràtiques a tots els ciutadans de l'Estat.

COORDINACIÓ DEMOCRÀTICA manifesta la seva decisió d'emprendre les accions polítiques adequades per a la consecució dels objectius següents:

L'immediat alliberament dels presos i detinguts polítics i sindicals sense exclusió, el retorn dels exiliats i una Amnistia que restitueixi tots els seus drets als qui en són privats per motius polítics o sindicals.

L'eficaç i ple exercici dels drets humans i de les llibertats polítiques consagrades en els textos jurídics internacionals, especialment la de tots els partits polítics, sense cap exclusió.

El reconeixement immediat i ple de la llibertat sindical i el rebuig de l'actual sindicat estatal.

El ple, immediat i efectiu exercici dels drets i de les llibertats polítiques de les distintes nacionalitats i regions de l'Estat Espanyol.

El funcionament d'un poder judicial únic i independent, segons les exigències d'una Societat Democràtica.

La realització de la ruptura o alternativa democràtica mitjançant l'obertura d'un període constituent que meni, a través d'una consulta popular basada en el sufragi universal, a una decisió sobre la forma de l'Estat i del Govern; com també la defensa de les llibertats i drets polítics durant aquest període.

COORDINACIÓ DEMOCRÀTICA invita:

Les instàncies d'oposició existents en les nacionalitats i regions, a que s'articulin amb aquest Organisme en l'alternativa democràtica a nivell de l'Estat Espanyol.

Els Partits Polítics i Organitzacions Sindicals a nivell de l'Estat que no formaven part de la Plataforma o de la Junta, a que s'integrin a COORDINACIÓ DEMOCRÀTICA.

Els sectors econòmics, professionals, culturals i de l'Administració pública, com

també les institucions eclesiàstica, militar i judicial, a encetar un diàleg pels superiors interessos patris, que meni a la realització de l'alternativa pacífica ací definida.

Totes les forces democràtiques, polítiques, sindicals i socials, i tots els ciutadans dels pobles de l'Estat Espanyol, a participar a les accions i mobilitzacions pacífiques necessàries per a l'efectiva conquesta dels drets i llibertats fonamentals i per a l'establiment, en el moment de la ruptura, d'òrgans de poder executiu d'àmplia coalició, sense exclusions ni obligatorietats, que garanteixin el ple ús de les llibertats i drets democràtics i l'obertura i desenvolupament del procés constituent fins a la transmissió de poders als òrgans de poder executiu o de govern que resultin elegits constitucionalment.

COORDINACIÓ DEMOCRÀTICA estima que l'acompliment de la seva finalitat política, com a alternativa democràtica, exigeix la seva durada fins al moment que es convoquin eleccions generals, sens perjudici de la llibertat de cada partit en el debat constitucional i del fet que, després de la ruptura democràtica, reconsideri l'oportunitat de la seva permanència en l'organisme unitari.

Els signataris de COORDINACIÓ DEMOCRÀTICA declaren el seu pregon convenciment que tots ells concorren a aquest acte amb voluntat de superació de passats enfrontaments, i que acataran el resultat del procés constituent, com també el de les eleccions democràtiques corresponents.

COORDINACIÓ DEMOCRÀTICA expressa la seva total convicció que aquest programa constitueix l'única alternativa pacífica devers la democràcia. La seva realització no és, doncs, una tasca exclusiva de l'oposició, sinó un deure primordial de tots els espanyols.

Madrid, a vint-i-sis de març de mil nuecents setanta-sis.

SIGNATARIS:

Comissions Obreres

Grup independent

Movimiento Comunista

Partido Carlista

Partido Comunista de España

Partido Democrático Popular (subjecte a ratificació)

Partido Socialista Obrero Español

Partido Socialista Popular

Partido del Trabajo de España

Unión General de Trabajadores

Unión Social Demócrata Española

Izquierda Democrática (subjecte a ratificació)

Nota de la Redacció:

Després de signat el document, el Congrés de IZQUIERDA DEMOCRÁTICA ha ratificat la incorporació d'aquest partit a COORDINACIÓ DEMOCRÀTICA i també ha acordat adherir-s'hi el Congrés de la FEDERACIÓN POPULAR DEMOCRÁTICA

Telegrama de l'Assemblea de Catalunya

(cursat el 30 de març)

El Secretariat de l'Assemblea de Catalunya celebra la constitució de Coordinación Democrática, i la saluda com un pas importantíssim en la lluita per la llibertat i la democràcia de tots els pobles i nacions de l'Estat espanyol. Al mateix temps, l'Assemblea de Catalunya protesta per la detenció inadmissible de personalitats de l'oposició democràtica, i expressa la seva solidaritat amb els detinguts.

Un pas crucial cap a l'alternativa de poder

La decisió adoptada pels partits que encapçalen Ruiz Jiménez i Gil Robles, d'incorporar-se a Coordinació Democràtica, ratifica que, a partir de la naixença de l'anomenada popularment "Platajunta", existeixen ja les bases per a una alternativa democràtica al continuisme encarnat en l'actual govern i en el projecte de reforma a partir del Sistema.

El talló d'Aquil.les de l'oposició residia fins ara en la seva dispersió, en el fet que no aconseguia posar-se d'acord per tal d'oferir al país una fórmula responsable, creïble -com es diu ara- de transició pacífica a la democràcia. Es evident, des de fa temps, que els pobles d'Espanya, per aclaparadora majoria, volen que desaparegui el règim dictatorial en vigor i que se'ls retorni la sobirania, és a dir, la possibilitat d'elegir la forma de govern i els governants en condicions de llibertat i mitjançant eleccions basades en el sufragi universal. Però ni la Junta Democràtica d'Espanya ni la Plataforma de Convergència -que han infantat el nou organisme unitari- ni les instàncies unitàries d'àmbit nacional o regional formades fins ara, no representaven, separadament, la majoria de l'oposició i no constituïen una alternativa amb possibilitats d'obrir-se un camí.

Ara, la situació canvia radicalment perquè, tant per la seva composició com pel seu programa, Coordinació representa els corrents d'opinió majoritaria d'àmbit estatal.

Es veritat que cal encara coronar l'edifici unitari per mitjà d'un acord entre Coordinació i l'oposició de les nacionalitats. Però aquesta operació s'hauria de fer ràpidament sense grans dificultats, si més no amb les forces catalanes d'oposició.

Hom sap que "la coordinació de tots els pobles peninsulars en la lluita democràtica" constitueix un dels quatre punts programàtics de l'Assemblea de Catalunya, aprovats fa gairebé cinc anys a la seva primera Sessió Plenària. Pel que fa al Consell de Forces Polítiques de Catalunya, va inscriure en les seves bases constitutives, com un dels seus fins, "la negociació unitària amb la resta de l'Estat espanyol" i, en la seva primera declaració pública, va apressar "les plataformes unitàries i les forces polítiques de tots els pobles de l'Estat espanyol a accelerar el camí devers una àmplia entesa democràtica".

La declaració programàtica de Coordinació coincideix essencialment amb els objectius generals del Consell i de l'Assemblea i reivindica "el ple, immediat i efectiu exercici dels drets i de les llibertats polítiques de les distintes nacionalitats i regions de l'Estat espanyol". De més a més, la Declaració dóna preferència a les "instàncies d'oposició existents a les nacionalitats i regions" en la seva invitació indiscriminada a tota l'oposició a articular-se amb Coordinació en "l'alternativa democràtica a nivell de l'Estat espanyol".

Hom comprèn, per tant, que l'Assemblea i diversos partits polítics catalans, entre ells el PSUC, hagin saludat com un fet de gran importància política l'aparició de Coordinació. Contràriament, es difícil entendre les raons que han menat el Reagrupament Socialista i Democràtic a expressar crítiques a la declaració de Coordinació i a oposar-se que el Consell saludi l'aparició del nou organisme unitari. L'argument que la premsa atribueix al Reagrupament, segons el qual la declaració de Coordinació representa una passa enrera respecte a l'antic programa de la Plataforma de Convergència pel que fa a les nacionalitats, no té cap ni peus. Primerament, perquè la fórmula de la declaració no posa cap límit a les llibertats de les nacionalitats. Però, sobretot, perquè les llibertats nacionals -i les democràtiques en general- esdevindran realitat no solament perquè es consignin més o menys afortunadament als programes sinó, fonamentalment, per la capacitat de tots plegats d'acumular la força i de crear els instruments que calen per forçar el canvi.

En funció d'això, l'interès de les forces polítiques catalanes en general i del Consell en particular, rau a donar suport, amb tota decisió, al nou organisme unitari, a respondre ràpidament a la seva invitació i a iniciar negociacions per tal d'articular, coordinar o federar la totalitat de l'oposició dels pobles d'Espanya.

Catalunya no pot assolir les llibertats nacionals sense la coordinació d'esforços que el canvi requereix. Les forces polítiques catalanes han, doncs, de considerar l'esmentada coordinació com una qüestió pròpia, decisiva per a Catalunya, i fixar-se com una tasca principalíssima contribuir a aconseguir l'acord general de l'oposició. Aquest acord és una premissa perquè les forces de la dreta catalana que no estan al Consell abandonin les seves il.lusions reformistes i s'afegeixin a l'oposició en la recerca de la ruptura pactada; una condició perquè els reformistes o evolucionistes de bona fe comprenguin que el canvi no pot esperar, que la ruptura pactada és la millor via per fer el canvi sense convulsions sangonents, i perquè facilitin la negociació amb l'Exèrcit i amb l'Església que haurà de precedir a la instauració de governs provisionals a Madrid i Barcelona a i l'obertura del procés constituent.

Fóra lamentable que, per raons secundàries, les forces polítiques catalanes -especialment el Consell i l'Assemblea- no contribuïssin tant com poden i deuen a la culminació i afermació de l'alternativa general que és ja Coordinació Democràtica.

Unió Militar Democràtica deixa les coses clares

Fa uns dies algunes ràdios estrangeres van escampar la notícia que la Unió Militar Democràtica havia adreçat un ultimàtum al rei d'Espanya perquè fes un procés democratitzador en un termini de dos mesos o, si no, la UMD faria un cop d'Estat.

La notícia ens va semblar absurda. Ara llegim una declaració del Comitè Executiu de la UMD que en confirma la falsedat. La UMD diu, que repugna als seus principis la possibilitat d'una intervenció militar i que només suportaria la pesada càrrega de fer-la amb els dos requisits previs següents:

1r. Que totes les forces polítiques de l'Espanya real es posessin d'acord i formessin un govern provisional que rebés el poder després de la intervenció militar.

2n. Que l'esmentat govern provisional demanés la intervenció de les Forces Armades i carregués amb la responsabilitat dels fets.

La UMD insisteix que una intervenció militar mai no ha de ser decidida pels militars, sinó pel poble.

Roca
42 dies de vaga

Els 4.500 treballadors de "Roca Radiadores", de Gavà, han estat en vaga 42 dies, des de final de febrer. També hi han estat els de les altres fàbriques de "Roca" a Alcalà de Guadaira,Alcalà de Henares, Burgos i Sabadell. Ha estat una vaga d'una gran duresa. De les 4.000 pessetes que reivindicaven els treballadors, d'augment lineal, l'empresa n'ha concedit 3.000 i s'ha compromès a no despatxar ni sancionar cap obrer per aquesta vaga, tret de l'expedient disciplinari obert al jurat d'Alcalà de Henares, Piris. Aquest treballador està detingut i també ho està el de Gavà Joaquim Calamonte, per la llibertat dels quals es fan gestions.

L'acabament de la vaga ha estat decidit en assemblea. En el curs de la lluita l'empresa havia tractat de fer votacions a l'estil d'Hunosa, però els obrers les varen boicotejar.

Aquest conflicte es va enverinar per les provocacions de la direcció de l'empresa, en combinació amb l'organització sindical i amb el Governador. De primer es feien assemblees de treballadors al Pavelló de Balomà de Gavà i marxes pacífiques per Gavà i Viladecans. Aleshores va arribar la prohibició del Governador de continuar fent assemblees i les escomeses violentes de la força pública contra les marxes. Els treballadors de Roca es reuniren a la muntanya; però la Guàrdia Civil els empaità, fins i tot a trets. Detencions, interrogatoris, pallisses en ple carrer, han creat un clima de terror fins al punt que molts nens no van a l'escola.

El fet més greu ha estat la detenció i tortura d'Antoni Plata, veí de Viladecans i conegut líder obrer de la "Roca", despatxat fa ja vuit anys. A la caserna de la Guàrdia Civil fou brutalment copejat a l'esquena, al pit, a la nuca i a les cames durant dues hores. Li van dir que marxés de Viladecans i el van amenaçar que el matarien si denunciava les tortures. Dos altres treballadors han estat apallissats salvatgement; però no han gosat de denunciar-ho per por.

Cal destacar la solidaritat de tot el Baix Llobregat amb els treballadors de "Roca", durant tota la vaga. Solidaritat expressada amb vagues, diners i ajut de tota mena.

Els senyals de la tortura en el cos d'Antoni Plata.

OLIVETTI
Pacte antisocial

Nou dels tretze jurats actuals han signat un pacte social que completa una de les maniobres més ràpides i hàbils dels darrers temps. La sobtada proposta en una maratònica reunió del jurat, seguida de la convocatòria d'un referèndum sense transparència ni garanties democràtiques -tot negant l'assemblea general-, ha desbordat l'avantguarda i ha permès una primera victòria patronal.

Així es pot qualificar el fet que per un acompte a la ratlla de les 3.300 pessetes els signants es comprometen a mantenir l'absoluta normalitat en la feina durant tot l'any 1976 i a no fer cap més reclamació que les estrictament legals.

Aquestes condicions tan lleonines han començat de ser impugnades pels treballadors, després del primer moment de sorpresa i indecisió. En un escrit signat, quatre jurats i dos enllaços criden a no acceptar el pacte social, n'expliquen la negativa transcendència, rebutgen el referèndum prefabricat i inviten a lluitar per un augment lineal sense condicions.

El fracàs d'aquesta mateixa maniobra a COMESA, empresa filial d'OLIVETTI, demostra que la claredat comença d'obrir-se call. Aquí els jurats han fet una explicació àmplia, en assemblea; han aconseguit que una majoria aclaparadora de tècnics, administratius i venedors -amb molt menys historial de lluita que a la fàbrica-, rebutgi el pacte anti-social i prengui la iniciativa d'exigir un augment lineal de quatre mil pessetes.

La lluita per trencar el pacte ja ha començat. De fet, va començar en el mateix moment que l'àmplia avantguarda de més de cinc-cents es va negar a acceptar-lo, malgrat la confusió del jurat. I aquest trencament, que representa la recuperació de tots els elements reivindicatius propis i generals i la participació a les accions coordinades, cal que vagi acompanyat del reforçament de la Comissió Obrera com a organisme dirigent, capaç d'arrabassar la iniciativa a la patronal i menar al triomf les aspiracions obreres. Tots els treballadors, i al capdavant els comunistes, han d'estar compromesos en aquest objectiu.

NOTICIARI OBRER

SEAT

Una "Norma de Obligado Cumplimiento" que recull les mínimes ofertes empresarials, ha estat el final de tres mesos de negociacions durant els quals els treballadors de Seat han manifestat de diferents formes el seu suport a una plataforma reivindicativa que posava en primer lloc la qüestió de la readmissió dels acomiadats.

TELEFÒNICA

La vaga de la Telefònica (companyia vinculada a la ITT ianqui i al capital públic principalment, amb beneficis de 8.845 milions de pessetes el 1974, i que fa poc va obtenir l'autorització per augmentar les tarifes) s'ha estès a tot l'estat espanyol. Les contínues intervencions de la força pública i les sancions estan dificultant la solució positiva d'aquesta lluita, que ha trobat el suport actiu i econòmic dels treballadors dels sindicats francesos, alemanys, italians i anglesos, a més a més de l'OIT.

CONSTRUCCIÓ

Comissions Obreres de la Construcció, a nivell de tot l'estat espanyol, han cridat a una vaga per als dies 28, 29 i 30 d'abril, com a resposta a la no aprovació pel govern dels convenis; per la descongelació salarial, la solució dels problemes de l'atur, per les llibertats sindicals i polítiques.

AISMALÍBAR

Mil pessetes d'augment lineal setmanal, amb revisió cada sis mesos, 104 hores menys de treball a l'any, cent per cent del salari en cas de malaltia a partir dels 21 dies i altres millores, han aconseguit els treballadors d'aquesta empresa en un pacte sindical per un any (en lloc del conveni), després de tres dies de parar una hora cada torn.

Metall

Conveni i representativitat

Després de l'important salt qualitatiu i quantitatiu que varen representar les eleccions sindicals passades, els convenis col.lectius d'aquest hivern han constituït l'eix entorn del qual s'han consolidat aquestes victòries en el terreny de la representativitat, fent passar els nous elegits per la prova de foc del conveni. L'elaboració i discussió en assemblea de les plataformes reivindicatives, la capacitat d'assumir la lluita i de portar endavant la mobilització dels diferents graons -empresa, ram, comarca-, ha definit la veritable representativitat dels enllaços i jurats.

Al metall, el que es va aconseguir en aquelles eleccions ha estat la base perquè aquest conveni de la "província" de Barcelona que s'està discutint es presenti amb unes condicions completament noves, que no s'havien assolit en cap altre conveni anterior del ram. Es cert que el sector siderometal.lúrgic presenta unes característiques que dificulten la seva mobilització i l'assoliment d'una coordinació estable entre els treballadors -subsectors molt diferenciats com la metal.lúrgia bàsica i el material de transport d'una banda, i l'electrònica i els electrodomèstics d'una altra; l'existència de les empreses gegants al costat de les mitjanes i dels petits tallers, etc.-, però el pas endavant que està suposant el conveni provincial de 1976 pot ser allò que marqui l'inici d'una nova correlació de forces en el ram.

La comissió deliberadora, formada en la seva major part per membres combatius de les Comissions Obreres i per d'altres lluitadors honrats i representatius -encara que les pressions alcainistes hi han col.locat algun verticalista-, ha tingut des del primer moment el suport dels treballadors del ram amb la concentració de més de 6.000 metal.lúrgics el dia 11 de març al Sindicat, després de la qual es va aprovar per unanimitat la plataforma unificada i es va elegir l'esmentada comissió deliberadora, amb l'assemblea del dia 20 al camp d'esports de Sant Andreu, la frustrada del dia 27 al Palau Municipal d'Esports, les massives concentracions i assemblees constants, amb la vaga de més de 70.000 treballadors el dia 5 d'abril, tot plegat empenyent la part empresarial a entrar en el fons del conveni i a satisfer les reivindicacions dels treballadors.

Aquesta mobilització posa de manifest la capacitat de les Comissions Obreres d'aprofitament de totes les possibilitats legals, alhora que es fa més patent la necessitat d'utilitzar a fons tots els mitjants de lluita, de coordinació i de mobilització. Es en aquest sentit que la Comissió Deliberadora deia en el seu full informatiu nº 3 del 30 de març: "...és necessària la coordinació més estreta entre totes les empreses del ram. Per aconseguir-ho, cridem a elegir, a totes les empreses, delegats responsables de coordinar la lluita pel nostre conveni, independentment que a les assemblees informatives o de decisió vinguin el màxim de treballadors metal.lúrgics. I continuava: "Entenem que l'elecció de delegats, per evitar contradiccions al ram entre delegats i càrrecs sindicals, ha de tendir a ratificar en els seus llocs els càrrecs sindicals representatius que siguin capaços de coordinar i impulsar la lluita pel Conveni Provincial, i que a les empreses on no n'hi hagi cal elegir els companys més combatius i representatius, capaços de complir aquesta funció. Per últim, veiem també molt necessari que la coordinació uneixi estretament aquesta Comissió Deliberadora amb els presidents i vicepresidents d'Agrupació, per establir el vincle necessari entre la Comissió Deliberadora i els enllaços i delegats de les fàbriques."

Aquesta és, creiem, la fórmula -que respon plenament als plantejaments de Comissions Obreres- més unitària i eficaç per avançar en la negociació d'un conveni en el qual, com deia el mateix escrit, "la lluita serà dura, perquè la patronal no cedirà fàcilment". Una anàlisi de la plataforma unificada, en especial de la magnitud de les reivindicacions econòmiques, posa de manifest aquestes dificultats i evidencia la necessitat que el contacte entre la Comissió Deliberadora i l'assemblea de decisió sigui constant, per donar a cadascuna de les reivindicacions el contingut precís, en el curs de les negociacions, que pugui ser sentit i assumit per la totalitat dels treballadors del ram. Només les reivindicacions en les quals els treballadors vegin reflectits els seus objectius i les seves necessitats seran capaces de mobilitzar-los cap a la vaga general del metall.

La situació de crisi del sector dóna especial sentit a unes reivindicacions -sense oblidar en cap moment les altres- d'un contingut immediat potser menys econòmic (readmissió dels acomiadats i anul.lació d'expedients i sancions; 40 hores; creació de llocs de treball per a tots els qui no tenen feina; fixos en plantilla als 15 dies; operativitat de les comissions de seguretat i higiene; drets sindicals a l'empresa, etc.), però que, si hom les sap valorar en relació amb les estrictament econòmiques, poden servir de mesura de l'èxit o el fracàs del conveni.

Això, evidentment, és tot el contrari del pacte social que preconitzen els portaveus empresarials, que, en un moment de ruptura com el present, seria un error polític de primera magnitud, ja que la burgesia no tindrà cap interès a fer el necessari pacte polític per a la democràcia mentre tinguin -com durant molts anys de franquisme- emmanillada la classe obrera.

Antoni Ferrer

JUBILATS I PENSIONISTES PELS SEUS DRETS

La fotografia mostra un aspecte de la concentració que el darrer dia de març varen fer un miler de jubilats i pensionistes a l'Institut Nacional de Previsió de Barcelona per exigir unes pensions mínimes de 12.000 pessetes el mes. Després de lliurar un escrit amb 5.000 signatures a l'INP, uns 500 es manifestaren fins a l'ajuntament.

Pocs dies abans hi va haver una reunió de jubilats i pensionistes de Badalona, on n'hi ha vint mil, per constituir la seva associació. No solament reclamen solució a tots els seus problemes; volen intervenir en l'organització i en el control dels serveis que necessiten, volen ser els protagonistes de tot el que els afecta i no els subjectes conformats i bons minyons del paternalisme caritatiu.

Vida del Partit

Finances per a la ruptura

L'ofensiva dels treballadors devers la consecució de les seves més sentides reivindicacions i el progrés unitari de les forces de l'oposició democràtica formen l'entrellat de l'avenç cap a les llibertats i la democràcia, única solució per abordar veritablement els greus problemes de la crisi econòmica i política.

Aquestes lluites han portat a un nivell superior tota l'activitat dels partits que malden pel restabliment de la sobirania nacional com a font de poder. Tanmateix, la definitiva ruptura del continuisme exigeix una acrescuda mobilització popular, una actuació més decidida i diversificada de tots els partits i grups democràtics.

Aquesta nova situació implica, per tant, una atenció molt més responsable vers tots els problemes d'agitació, de propaganda, d'organització i, com un aspecte molt específic d'aquest treball, l'increment de les possibilitats econòmiques del Partit per tal d'incidir amb més força en la batalla unitària per la democràcia.

Incrementar la difusió de la nostra propaganda, assegurar l'aparició setmanal de "Treball", facilitar la dedicació de molts més companys a les tasques d'organització, fer front a les múltiples despeses que el moment polític reclama, representa un pressupost en ràpida expansió. Indefugiblement, cal posar al dia tots els mecanismes que facilitin una total comprensió de la gran importància de la tasca de finances. Hem de fer entendre plenament que el Partit compta únicament amb les aportacions dels seus militants, simpatitzants, de les grans masses del nostre poble que, per mil rierols, aflueixen a la caixa del Comitè Central. L'èxit de la política del Partit depèn, en bona mesura, de l'èxit d'una millor assumpció, d'una millor organització del treball de finances.

Cal estendre, doncs, d'una manera concreta, la nostra xarxa de responsables de finances a tots els nivells, des dels comitès locals, federals, sectorials, fins a les cèl.lules més importants. Aquesta responsabilitat ha d'anar acompanyada d'unes sòlides comissions, d'uns forts equips de finances.

Els responsables de finances han d'assegurar la recollida regular de les cotitzacions de tots els militants actius, buscar les formes d'arribar, en repetides col.lectes, als comunistes ménys vinculats a l'organització.

Els secretaris de finances són responsables, amb els secretaris de propaganda, del cobrament de tots els materials. Han de saber, conjuntament, el valor de la propaganda rebuda mensualment i seguir les variacions de les liquidacions per tal d'adoptar les mesures correctores adients. No podem continuar, com fins ara, dedicant milions i milions de pessetes, recollides en concepte d'ajut al Partit, per tapar el dèficit existent en aquest sector: L'any 1975 s'ha cobrat únicament un 20% del valor dels materials editats. Les organitzacions haurien de proposar-se, com a primer objectiu, el cobrament del 60% del valor dels materials rebuts. Això és perfectament possible, com ho demostra l'experiència dels companys de Mataró, amb una liquidació pels voltants del 70%. Aquest és un senyal encès al roig. Prosseguir amb el dèficit present si doblem, tripliquem, o el que sigui la difusió de la nostra propaganda és anar de cap a la bancarrota. Cap campanya d'ajut al Partit no podria resistir-ho.

Les comissions o equips de finances han de dedicar essencialment el seu temps a l'organització d'actes diversos destinats a la recollida d'ajut al Partit. Com hem dit en distints documents, la col.laboració de nombrosos artistes, pintors, grafistes, editors, llibreters, etc., ha d'elevar el contingut polític i cultural que desitgem donar a les activitats d'ajut al Partit. Des de les barriades a les localitats, les possibilitats són innombrables.

Invitem tots els intel.lectuals i artistes, amics i companys, a participar amb passió, a fer seves arreu aquestes festes de la cultura i la política estretament unides.

Una altra tasca de les comissions de finances, que cal col.locar també en un primer pla, són les visites a professionals, comerciants, industrials, etc., amics del Partit, que poden ajudar-nos amb aportacions econòmiques importants i sovintejades.

Les finances del Partit reclamen organització i més organització. Dediquem-hi energies de més i més combatents comunistes, amb el ple convencment que aquesta missió és d'un crescut valor polític. Acabem amb certes concepcions elitistes, que encara tenen curs en les nostres files, que consideren aquesta tasca com a menor. Pel triomf de la democràcia, per la victòria de les nostres idees, es imprescindible impulsar vigorosament totes les activitats de finances.

CONFERÈNCIA DE L'ORGANITZACIÓ DE GIRONA

S'ha celebrat la I Conferència de l'organització del Partit a Girona. Hi van assistir representants de les organitzacions de les comarques veïnes.

La Conferència es va felicitar pel naixement de les Assemblees Democràtiques de Girona, Alt Empordà, Baix Empordà i La Garrtoxa.

Va considerar tasques essencials fer progressar les Comissiona Obreres, els moviments democràtics dels barris, estudiantil i professional i de pagesos. També va reafirmar el paper de la dona en la lluita.

ASSEMBLEA DE LA FEDERACIÓ CENTRE DE BARCELONA

Darrerament s'ha celebrat la I Assemblea de militants d'aquesta Federació del Partit. El debat polític, d'organització i de finances fou molt pregon. En destaquem la constatació del fet que cal exigir un ferm combat polític i de masses contra l'anomenada opció reformista governamental, que pretén frenar la llibertat. Es van saludar les lluites de la classe obrera, motor essencial del procés cap a la llibertat.

Es varen prendre mesures per una campanya de proselitisme i pel millorament polític del treball de la Federació.

PLE AMPLIAT DEL COMITÈ DE CAN ANGLADA, A TERRASSA

S'ha reunit un ple ampliat del Comitè Territorial de Can Anglada, de Terrassa.

Es va abordar sobretot la situació a Terrassa i les lluites obreres que hi ha hagut els dos darrers mesos. Es van destacar la gran unitat dels treballadors i la democràcia que aquests exerceixen. També es va examinar la situació política general, el procés de ruptura i com accelerar-lo.

El Ple va acordar avançar en l'enfortiment del PSUC i triplicar els efectius de l'organització.

PLE DE LA FEDERACIÓ EST DE BARCELONA

Guanyar, amb la iniciativa política, terreny per a la ruptura i ampliar el model de funcionament del Partit -centres públics, assemblees i conferències, al costat dels comitès i cèl.lules tradicionals- per tal d'aconseguir un salt organitzatiu espectacular, foren les principals conclusions del Ple.

El Ple es va iniciar amb un debat sobre la situació política. Es varen analitzar també les experiències de les lluites del Tèxtil i Construcció, com també el revés d'Olivetti amb la signatura del pacte social, que el Ple va cridar a rompre.

Contra el Congrés vertical, mobilització de masses

Primerament foren els càrrecs sindicals del Baix Llobregat que varen dir a Noel Zapico, president del Consell Nacional de Treballadors, que estaven en contra del Congrés Vertical. Després, foren milers i milers de treballadors, de tot Catalunya, que varen protagonitzar una important acció multiforme, amb vagues, assemblees i altres formes de lluita, per demanar la llibertat sindical, l'amnistia i l'Estatut d'Autonomia, d'acord amb la crida de la Comissió Obrera Nacional de Catalunya, reforçada per 53 dirigents obrers i sindicals, en el marc de les mobilitzacions acordades al si de l'Assemblea de Catalunya per als dies 2, 3 i 5 d'abril. Tot això ha demostrat com s'ha assumit que la ruptura sindical és part indissoluble de la ruptura política. I alguna cosa més: com les reivindicacions immediates de la classe obrera es fonen amb les d'ordre més general de tipus polític "químicament pures".

Un bon exemple n'és que en les vagues del Metall i de la Fusta, juntament amb l'exigència de negociació dels seus convenis, les respectives Deliberadores, de forma oberta i pública, criden a l'acció"per un Sindicat Obrer" (Metall) i "contra la manca de llibertats sindicals" (Fusta), precisament el dia 5 d'abril. En aquesta direcció, la UTT "provincial" d'Aigua, Gas i Electricitat cridava els treballadors del ram a una hora de vaga contra el Congrés Vertical, i la crida fou seguida massivament a tots els centres de treball.

Aquestes accions, juntament amb les que hi ha hagut a totes les comarques, demostren la repulsa dels treballadors envers les estructures sindicals vigents i la clamorosa exigència de la llibertat. Constitueixen, així, la primera resposta coordinada a Catalunya contra els propòsits, imprèpiament anomenats de reforma sindical, del Govern. "Reforma" que, d'altra banda, no pot garantir ni el mateix Martín Villa, després de la tempesta desfermada per en Martín Sanz i els altres ultrancers medievals a la darrera Permanent del Congrés, en un últim intent d'afermarse com un bastió del búnker. La "reforma sindical", l'instrument per institucionalitzar la qual hom pretén que sigui el "Congrés", consisteix en la translació del continuisme polític al terreny sindical. Significa deixar les coses com estaven tot donant, aparentment, un cert joc de pluralisme a la base (amb la intenció de desmembrar el moviment obrer), mentre que es deixa intacta la cúspide de la CNS, ço és, l'anomenat Consell Nacional de Treballadors.

Es significatiu que no figurin entre els temes del Congrés els apressants problemes que els assalariats tenen plantejats en la conjuntura present, tals com la desocupació forçosa, la inflació i altres qüestions d'ordre social. Aquest conciliàbul, doncs, està destinat a impedir que les reivindicacions vitals dels treballadors, i llurs organitzacions autònomes, es realitzin. Ho intenten endebades, perquè la mobilització coordinada dels treballadors tot just ha començat en aquest sentit, després de tot un ampli moviment descentralitzat que exigeix, a través de les plataformes reivindicatives,la llibertat sindical i el sindicat de classe. Una mobilització coordinada que cal enlairar a cotes cada cop més elevades en les accions que necessàriament cal anar preparant en el context del Primer de Maig, des d'ara, tot defugint la improvisació i la pressa dels darrers dies, sobre la base d'accions múltiples a tots els pobles de Catalunya, amb vagues i manifestacions: un gran Primer de Maig per la llibertat sindical.

La nostra posició de comunistes coincideix, en suma, amb el que manifesta el comunicat conjunt del Secretariat General de CC.OO. i USO sobre la "negativa a participar a qualsevol mena de convocatòria de la CNS que pogués ser utilitzada com un element de legitimació de l'anomenat Congrés Sindical i de la maniobra reformista".

Es, doncs, de la màxima urgència denunciar els plantejaments mal anomenats reformistes, en la cosa política i en la sindical, i arremetre contra el seu "motor d'impulsió",ço és, el "Congrés". El model·lic exemple de la UTT "provincial" d'Aigua, Gas i Electricitat de Barcelona ha de ser seguit per tots els organismes, a tots els graons, del moviment obrer i sindical.

Però la batalla per la llibertat sindical no incumbeix solament als treballadors de la indústria i dels serveis. Es també la batalla de la pagesia. I és una batalla d'interès per a tots els sectors de la societat , inclusivament els empresaris. La Declaració de COORDINACIÓ DEMOCRÀTICA que expressa "el reconeixement immediat i ple de la llibertat sindical i el rebuig de l'actual sindicat estatal" invita -també- el sector patronal perquè formi part, juntament amb els assalariats, de l'exigència d'un dret tan indefugible. Quan els sectors més lúcids de l'empresariat formulen la necessitat de "negociar amb autèntics interlocutors", al capdavall, el que plantegen, directament o indirecta, és el rebuig de les estructures sindicals vigents. Per això els militants comunistes,el col.lectiu del Partit, i el conjunt del moviment obrer, poden plantejar-se -i cal que ho facin- la necessitat de mancomunar esforços en la batalla per la llibertat sindical, que incumbeix a tothom.

S.Roig

El 15 d'Abril els tractors a les carreteres

La pagesia catalana està en una situació extremament crítica, fins i tot desesperada. Pugen els preus dels articles imprescindibles per al conreu, que produeixen les grans empreses. Els marges dels intermediaris monopolistes són descomunals i així s'expolia els pagesos i els consumidors. Les importacions primades d'articles agraris enfonsen els preus d'origen. La crisi econòmica agreuja encara més els problemes.

En aquesta greu situació el govern Arias, sense comptar per a res amb els pagesos, ha imposat uns límits de preus que, en alguns casos, són més baixos que els que es cotitzen ara. Amb això, la producció no pot rendir. El malestar s'estén. Hom arriba a un límit inaguantable. Es particularment greu la situació dels pagesos de les contrades tarragonines, productors de vi, oli, avellana, arròs i altres productes. Entre ells va brollar la idea de passar a l'acció.

El 25 de març, a l'assemblea de la COSA, malgrat les innombrables pressions de certs jerarques, els 464 pagesos que hi assistiren, amb la seva tarja d'identificació, van decidir per 234 vots a favor, 165 en contra, 58 abstencions i 7 vots nuls, treure els tractors a les carreteres el 15 d'abril.

L'assemblea celebrada el 3 d'abril ha ratificat l'acord i s'ha sol.licitat el permís governatiu per treure els tractors. Els pagesos garanteixen que l'acció es farà amb el més complet ordre i que serà regulada per ells mateixos.

La Unió de Pagesos de les Comarques Tarragonines ha difós profusament un full, datat el 23 de març, en el qual planteja les principals reivindicacions, manifesta el seu suport a l'acció i crida a la manifestació i a la marxa dels tractors.

Aquesta acció camperola, feta en aquests moments, guanya una especial significació en afegir-se al gran desplegament dels altres sectors que lluiten per les seves reivindicacions materials i polítiques. Els pagesos són cada cop més conscients que llurs reivindicacions i problemes no es podran resoldre sense una veritable democràcia.

Primer de Maig

Ja s'apropa el Primer de Maig. La gran diada dels treballadors. Mes aquest que anem a celebrar no és un Primer de Maig qualsevol, al qual es pugui anar de rutina. Aquest Primer de Maig va precedit per una quantitat de lluites obreres i populars com mai no s'havia vist sota el franquisme -a les quals han participat milions d'homes i dones de tots els indrets d'Espanya-, per avenços importantíssims -transcendentals- en el camp de la unitat de les forces polítiques i sindicals, pel protagonisme al carrer de l'Assemblea de Catalunya i pel fracàs de la política autoritàrio-reformista del Règim:

Les reivindicacions per les quals ha lluitat i lluita el nostre poble no han estat assolides encara, i no ho seran mentre es mantingui la congelació salarial, mentre no s'obtingui l'amnistia, mentre no hàgim conquerit l' Estatut, les llibertats polítiques i sindicals; en definitiva, mentre no aconseguim la ruptura democràtica. Aquest Primer de Maig ha d'ésser el centre de confluència de totes aquestes aspiracions i un pas decisiu per aconseguir-les.

Tot això ens fa pensar que ens trobem davant d'un Primer de Maig cabdal, que hem de preparar i executar d'acord amb la nova situació política i la nova correlació de forces. Un Primer de Maig al qual hem d'incorporar les darreres experiències de concentracions i manifestacions al carrer, i en què caldrà aprofitar el màxim les zones de llibertat assolides.

Cal que sigui un Primer de Maig unitari i de masses, en el qual la classe obrera, un cop més, jugui el paper protagonista conjuntament amb totes les forces progressives. Es tracta de la gran diada dels treballadors i és menester que aquests agafin la iniciativa de la jornada a partir de les assembleies àmplies, les UTT, les coordinadores de Comissions Obreres, per passar a guanyar voluntats entre totes les forces i capes de la població. També caldrà posar de manifest la maduresa del nostre poble manifestant-se pacíficament, en perfecte "ordre democràtic".

La proliferació de lluites que en els darrers temps s'ha produït arreu del país imposa, en funció d'una major participació i eficàcia, la descentralització de les accions, adequant-les a la dinàmica de cada localitat. Que no hi hagi cap ciutat, poble o poblet sense la seva manifestació, sense la seva sortida al carrer!

Un Primer de Maig unitari i de masses requereix una preparació oberta, en el moviment obrer, en els organismes unitaris, en les assemblees democràtiques locals, associacions de veïns, entitats... Això vol dir que s'ha de cridar a l'acció a través de convocatòries àmplies i obertes, si pot ésser amb entitats i grups patrocinadors, cercant la col.laboració i entesa més àmplies, inclosa la legalització o la tolerància de les manifestacions per part de les autoritats locals.

Caldrà que tothom s'esforci, els comunistes els primers, per aconseguir un Primer de Maig autènticament de masses i unitari, que signifiqui un pas decisiu en el camí de la ruptura. No un Primer de Maig més, sinó com mai s'hagi donat sota la dictadura . La situació que vivim així ho demana.

La manifestació del 4 d'abril

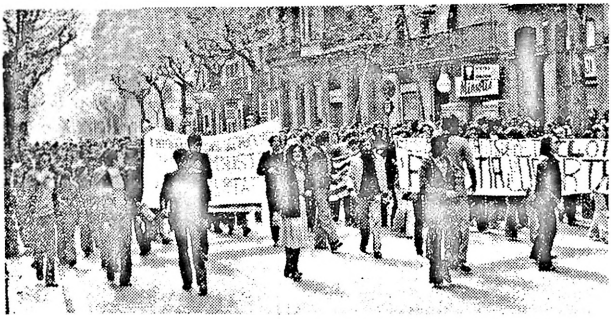

La manifestació per l'amnistia projectada pels 160 a Barcelona havia estat prohibida pel governador. Però hi van acudir milers de ciutadans, no menys de 15.000. La policia la va reprimir duríssimament i amb molt de nerviosisme. Mentrestant els ultres feien el ridícul reunint poc més de mil persones a les Drassanes.La seva contramanifestació tenia sobretot un sentit: donar un pretext a Sánchez Terán per prohibir l'acte democràtic.

No hi haurà amnistia per a l'Oriol Solé Sugranyes

Hi ha gent que, tot i tenir sentiments democràtics, ha estat sensible als arguments del Govern segons els quals l'oposició democràtica manifesta una "impaciència" irresponsable i injustificable en demanar l'amnistia.

Aneu a demanar ara als familiars i amics de l'Oriol Solé Sugranyes si la urgència per l'amnistia és signe injustificat i irresponsable d'impaciència. Aneu a demanar-ho als familiars i amics dels altres fugitius de la presó de Segòvia, que han viscut hores interminables d'angoixa, d'esperança i de decepció final. Aneu a demanar-ho també a tots els presos polítics que es podreixen dia rera dia a les presons de la monarquia franquista.

L'Oriol Solé ha mort . Ha mort assassinat, d'una mort absurda i inútil. Ha mort perquè el govern Arias-Fraga no ha volgut ni donar l'amnistia ni fer cap pas per aclarir una mica l'horitzó de desesperança dels presos polítics. Si l'amnistia troba obstacles formals "constitucionals" -per situar-nos en el punt de vista del govern- ¿no era possible de moment un indult total per als presos polítics? Una sortida d'aquesta mena, tot i ser insuficient, hauria evitat aquesta sang vessada. Però el govern actual no és capaç ni d'això, i per això mateix es desqualifica i es condemna com a govern reformador.

Els comunistes no estem d'acord -ho hem repetit moltes vegades- amb els mètodes de violència terrorista com els que són atribuïts a l'Oriol Solé i als seus companys d'evasió, però quan aspirem a inaugurar una nova etapa històrica, sobre la base de la reconciliació i l'amnistia, no admetem que es faci cap exclusió. El terrorisme antifranquista, al cap i a la fi, és una reacció irracional davant d'un règim opressiu, injust i ell mateix terrorista, que està a l'origen de tota violència.

Per a l'Oriol Solé Sugranyes l'amnistia no arribarà a temps, i la seva sang recaurà damunt dels caps dels actuals ministres. Heus aquí a on porten els "ritmes" del govern Arias-Fraga.

El govern ha de dimitir, ha de ser substituït per un govern provisional de reconciliació que instauri les llibertats. L'amnistia sense exclusions ha de ser proclamada amb caràcter d'urgència. ¿Qui ho pot negar avui? ¿Qui pot continuar acceptant els "ritmes" de l'operació evolucionista?